

Hétfári Andrea

Tus

Imádkozom, ez egyszer jó legyen
a zuhanyrózsa fröcskölése hozzám,
végezze el, mit máshogy nem lehet,
mit elmúlt évek hordaléka szórt rám,

és még tetézte kávéházi füst,
aztán az utcán lengő szén-monoxid,
hogy két karod a nehéz ózüst
burkolatával hálójába vont itt –

mert hozzám nőtt, mint kígyózó lián,
és nem mosta le víz, se bioszappan,
se tértisztító szép gregorián,
ha néha fáj is, végig egy darabban
két test kigöngyölt meleg nyomait
a fűbe hajtva, mondd, ki hagyja itt –

Naptár szerint

leszállt a lepke rá az aszfalt útra
ha tudta akkor, ez lehet a jel
miért kerülted magadban az órát
miért hibázta éppen akkor el

sosem tudod, hogy honnan jön elő
melyik fiókban bújik meg az új
kabát, cipő, amit becsomagolsz,
s hogy érdemes-e időt nyerni, nyúlj

egy sorral mindig magasabbik polcra
– éber tudat és szabad akarat –
számolj magadban, hatra, hétre, nyolcra
tudni fogod, mi hozhat új nyarat
lazítsd az izmot, várd a jó szelet
stresszmentesebb – ha karma – így lehet

emancipó

elegánsabbik
fülbetalómat venném
ma soknak érzem

lepke-fényt inni
negyven százalékosat
nem kis merészség

egy kundanlini
elnyújtva csavarodik
kettőnk testéből

hajnal-gyűrődés
sokat túrt lepedődön
készre vasalnám

együtt ébrednénk
lábad törölném esti
hajfonatommal

ölekezésünk
hosszú mozdulatsorral
régibb barokkos

tantrikusan ha
zajlik, csöndben robbanó
hársfavirágzás

smink nélkül szebb lett
reggeli önarcképem
torzít a tükör